

Sygn. akt II AKa 138 /22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA – Katarzyna Wróblewska

Sędziowie: SA – Przemysław W. Radzik

SA –Dorota Radlińska /spr./

Protokolant: Oliwia Salwin

przy udziale Prokuratora Renaty Śpiewak

po rozpoznaniu w dniu 2.08.2022 r.

sprawy

V. T. ur. (...) w B. /Ukraina/, V. i V.,

Oskarżonego o przestępstwo z art. 148§1k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie z dnia 21.10.2021r.

sygn. akt VK 205/20

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy ;

I. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 138/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 21.10. 2021 r. , sygn. akt VK 205/20 .

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy – Sąd II instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Apelacje obrońców – zarzuty:</p> <p>1. obrazy art. art. 7 kpk, art. 4 kpk, art. 5§2 k.p.k. art. 410 kpk;</p> <p>2. błędu w ustaleniach faktycznych;</p> <p>3. obrazy prawa materialnego, tj. art. 148 §1 k.k. poprzez jego zastosowanie wobec oskarżonego;</p> <p>4. obrazy art. 4 k.p.k., art. 424§1 pkt 1 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie i całkowite pominięcie przy uzasadnieniu orzeczenia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego;</p> <p>5. naruszenie przepisów art. 170 k.p.k. i art. 193 k.p.k. w sposób szczegółowo wskazany w apelacji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Apelacje obrońców.

Podniesione przez obrońców zarzuty nie były zasadne i tym samym nie mogły doprowadzić do oczekiwanego skutku, tj. zmiany, bądź uchYLENIA zaskarżonego orzeczenia.

Obie apelacje zawierały zarzut obrazy art. 7 k.p.k., tj. dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego i w konsekwencji o tak wadliwie dokonaną ocenę materiału dowodowego – błąd /a nawet liczne błędy/ w ustaleniach faktycznych, które legły u podstaw niezasadnego / zdaniem obrońców/ skazania oskarżonego za czyn z art. 148§1 k.k. Kwestionując ocenę materiału dowodowego, której dokonał Sąd I instancji skarżący przedstawili w tym zakresie własną ocenę pozostającą w opozycji do tej, którą wskazał Sąd Okręgowy. W szczególności obrońcy zakwestionowali ocenę wyjaśnień oskarżonego, zeznań oskarżycielki posiłkowej oraz opinii z zakresu medycyny sądowej, której dokonał Sąd I instancji. Poddając analizie argumentację Sądu I instancji oraz zarzuty apelacyjne w tym zakresie, w ocenie Sądu Apelacyjnego stanowisko skarżących nie było zasadne. W przeciwieństwie do

argumentacji Sądu I instancji, którą uznać należy za profesjonalną a ocenę materiału dowodowego, której dokonał ten Sąd za zgodną z dyrektywami płynącymi z instytucji zawartej w art. 7 k.p.k., stanowisko skarżących uznać należało jedynie za polemikę z prawidłowym orzeczeniem, która wynikała z roli procesowej, tj. występowanie w przedmiotowej sprawie w charakterze obrońców oskarżonego. Wskazać bowiem należy, iż obrońca oskarżonego nie tylko uprawniony jest, ale wręcz zobowiązany do subiektywnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, o ile ocena taka stanowi przyjętą linię obrony. Zarzucając Sądowi Okręgowemu dokonanie ustaleń faktycznych na podstawie wyselekcjonowanego materiału dowodowego / apelacja adw. B. K. str. 2/ obrońca nie podał przekonujących argumentów, które mogłyby tezę tę uzasadnić poza przedstawieniem w tym zakresie własnej - subiektywnej - oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W szczególności nie sposób zgodzić się z twierdzeniem obrońcy, iż materiał dowodowy nie dał podstaw do przypisania oskarżonemu zarzuconego mu czynu. Sąd zobowiązany był do całościowej a przy tym obiektywnej oceny materiału dowodowego w tym także depozycji poszczególnych osób

w tym wyjaśnień oskarżonego. Sąd procedujący w przedmiotowej sprawie oceny właśnie takiej dokonał nie uchybiając przy tym instytucji z art. 7 k.p.k. Natomiast argumentacja przedstawiona przez obrońców odnosi się jedynie do części materiału dowodowego /wybiórczo potraktowane depozycje części przesłuchanych w sprawie osób oraz informacje wynikające z pozostałego materiału dowodowego/. W takiej sytuacji w sposób oczywisty stanowisko obrońców nie mogło skutecznie zakwestionować orzeczenia Sądu I instancji. W szczególności wskazać należy, iż wbrew zarzutowi apelacji / pkt 1 b. apelacja S. W. str. 2/ w żadnym razie nie sposób uznać, że Sąd I instancji oparł rozstrzygnięcie w znacznej części na zeznaniach oskarżycielki posiłkowej . Istotnie zeznania te o ile miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, o tyle nie były one decydujące. W zakresie ustaleń faktycznych niewątpliwie właściwą rangę nadał Sąd I instancji zeznaniom L. H. i A. R.. Z obowiązku obrończego żaden z obrońców nie eksponuje w apelacji faktów wynikających z zeznań tych świadków. Nie ulega bowiem wątpliwości, że ocena ich zeznań, której dokonał Sąd I instancji nie może budzić żadnych wątpliwości, a zatem zasadnie stanowiła podstawę ustaleń faktycznych. W żadnym razie nie sposób zgodzić się z zarzutem także tego

obrońcy a odnoszącym się do opinii sądowo- medycznej. Ocena Sądu Okręgowego także tego elementu materiału dowodowego pozostaje pod ochrona art. 7 k.p.k. Należy podkreślić, iż wnioski opinii z zakresu medycyny sądowej w zestawieniu oczywiście z pozostałym materiałem dowodowym jak najbardziej uzasadniały stanowisko Sądu I instancji. Także w tym zakresie obrońca nie wykazał, aby stanowisko Sądu Okręgowego było wadliwe. W punkcie 2 apelacji /str. 3 apelacja adw. S. W./ obrońca zasadniczo w podpunktach od a./ do h./ podaje elementy z całości ustaleń faktycznych podnosząc uchybienie błędu w ustaleniach faktycznych. Odnosząc się zatem kolejno do postawionych zarzutów wskazać należy, iż w podpunkcie a./ skarżący kwestionuje całość ustaleń faktycznych, które legły u podstaw przypisania oskarżonemu sprawstwa przestępstwa z art.148§1k.k. Obrońca w tym miejscu stwierdził, iż nie było dowodów potwierdzających winę oskarżonego. Co więcej, zdaniem obrońcy zachowanie oskarżonego wobec pokrzywdzonego, tj. próba udzielania mu pomocy zaprzeczało jakoby mógł on być sprawcą tego zdarzenia. Twierdzenia obrońcy nie są zasadne. Jak już wskazano powyżej materiał dowodowy, tj. jego całościowa ocena, której dokonał Sąd I instancji w szczególności zeznania wskazanych powyżej

świadków, treść opinii z zakresu medycyny sądowej w sposób nie budzący wątpliwości wskazywał na sprawstwo oskarżonego. Nie kwestionując jego późniejszego zachowania wobec pokrzywdzonego, które oczywiście obrońca przerysowuje na korzyść swojego klienta stwierdzić należy, iż nie może ono doprowadzić do ekskulpowania oskarżonego, jak chciałby tego jego obrońca. Podobnie za niezasadny uznać należało zarzut wskazany w punkcie 2 b./ tej samej apelacji. Wobec wskazanych powyżej rozważań w sposób oczywisty stwierdzić należy, iż obrończe zabiegi skarżącego nie mogły doprowadzić do podważenia stanowiska Sądu I instancji w zakresie istnienia niepodważalnego łańcucha poszlak co do sprawstwa oskarżonego. Po raz kolejny przywołać należy bowiem niezwykle istotne zeznania L. H. i A. R., z których jasno wynikało, iż oskarżony przyznał, że to on był sprawcą pobicia pokrzywdzonego. Brak było podstaw aby wiarygodność tych świadków zakwestionować, czego zasadniczo nie czynią także obrońcy w apelacjach. W podpunktach c./ i d./ tej samej apelacji skarżący ponownie podnosi, iż ustalenia w zakresie zachowań oskarżonego podczas zdarzenia, jak też umyślność tego działania stanowią błąd w ustaleniach faktycznych. Obrońca postawioną tezę argumentował brakiem po

stronie oskarżonego widocznych obrażeń, które mogłyby świadczyć o zwarciu, do jakiego doszłoby pomiędzy mężczyznami. Ponownie zatem wskazać należy, iż ustalenia te są prawidłowe z uwagi na fakt, że Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. zgodnej z instytucją z art. 7 k.p.k. Brak widocznych obrażeń po stronie oskarżonego w żadnym razie nie może stanowić przeciwwagi dla ustaleń Sądu I instancji w zakresie sprawstwa oskarżonego. Brak tych obrażeń świadczyć może przede wszystkim o znaczącej przewadze fizycznej oskarżonego, co wynikać mogło z faktu pozostawania pokrzywdzonego pod wpływem znacznej ilości alkoholu. W podpunktach od e./ do h./ apelacji obrońca w dalszym ciągu kwestionuje zarówno chronologię wydarzeń, jak też ocenę wyjaśnień oskarżonego, której dokonał Sąd I instancji. Co do oceny wyjaśnień oskarżonego, zdaniem Sądu Apelacyjnego zbędnym byłoby po raz kolejny przytaczanie zarówno argumentacji wskazanej powyżej, jak też tej, którą przedstawił w uzasadnieniu Sąd Okręgowy. Podnoszone przez obrońcę okoliczności, co do konfliktowego charakteru pokrzywdzonego oraz jego skłonności do alkoholu w żadnym razie nie mogły doprowadzić do skutecznego zakwestionowania oceny

wyjaśnień V. T.. Ponadto w podpunktach e./, f./ i h./ apelacji obrońca kwestionując chronologię zdarzeń opisaną w uzasadnieniu Sądu Okręgowego wskazuje, że dane telekomunikacyjne wykazały, iż pokrzywdzony w okolicach godziny 22:58 przebywał w miejscu oddalonym o ok. 13 km. od miejsca jego zamieszkania przy ul. (...) w W.. Zdaniem obrońcy jest to fakt, który stoi w sprzeczności z ustaleniami Sądu I instancji i świadczy o tym, że w tym czasie pokrzywdzony nie przebywał w miejscu swojego zamieszkania, tj. przy ul. (...) w W.. Z uzasadnienia Sądu Okręgowego – „ S. K. został przywieziony pod dom, w którym wynajmował pokój pomiędzy godziną 24:00 a 01:00 w nocy. Kierowca realizując usługę przewozu podwiózł go pod sam dom” /str. 2 uzasadnienia/. Przywołany fragment z opisu chronologii zdarzeń wskazuje w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, że zarzut obrońcy jest bezpodstawny. Zarzut wskazany w punkcie 3 apelacji =, tj. obrazy prawa materialnego zasadniczo stoi w sprzeczności z wcześniej postawionymi zarzutami. Skoro skarżący kwestionuje ustalenia faktyczne, to zarzut obrazy prawa materialnego w takim kształcie, w jakim został wskazany w punkcie 3 apelacji jest niezasadny w stopniu oczywistym. Dla przypomnienia jedynie wskazać należy, iż zgodnie z ugruntowaną linią orzeczniczą zarzut obrazy

prawa materialnego jest uzasadniony w sytuacji, kiedy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, nie zastosowano właściwego przepisu prawa materialnego, bądź do ustalonego stanu faktycznego niezasadnie zastosowano przepis prawa materialnego.

Obie apelacje podnosiły także zarzut obrazy art. 5 §2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie istniejących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Także z tym zarzut nie sposób się zgodzić. Sąd I instancji w prawidłowy sposób wskazał w oparciu o jakie dowody ustalił sprawstwo oskarżonego. W obliczu zeznań L. H. i A. R. nie mogło być mowy o żadnych wątpliwościach co do sprawstwa oskarżonego. W tych okolicznościach Sąd I instancji nie dopuścił się uchybienia z art. 5§2 k.p.k.

Druga z apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego poza naruszeniem art. 7 i 5 §2 k.p.k./co do których odniesiono się powyżej/ zawierała także zarzut obrazy art. 4 k.p.k. i art. 424§1 pkt 1 k.p.k. I tak w punkcie 1 skarżący podnosił iż Sąd Okręgowy nie uwzględnił i całkowicie pominął szereg okoliczności, które szczegółowo wymienił, a które jego zdaniem przemawiały na korzyść oskarżonego. Wbrew twierdzeniom skarżącego żadna z podnoszonych przez oskarżonego okoliczności nie została pominięta przez

Sąd Okręgowy. Tyle tylko, że nie każda z nich odpowiadała prawdzie. Np. okoliczność wskazana w punkcie 1c./ - służby ratunkowe powiadomione zostały przez córkę L. H. i A. R.. Kolejna kwestia – gdyby faktycznie było tak, jak twierdził oskarżony, że pokrzywdzony w takim stanie wrócił do miejsca zamieszkania, to przecież V. T. w pierwszej kolejności powinien powiadomić zarówno pogotowie, jak też wezwać na miejsce funkcjonariuszy Policji. To, że oskarżony wezwał na pomoc swoją znajomą i sam tej pomocy także starał się udzielać pokrzywdzonemu, chociaż nie jest lekarzem świadczy o tym, że faktycznie przestraszył się skutków swojego wcześniejszego zachowania. W podpunkcie f./ skarżący podnosi, iż oskarżony nie miał motywu, tj. pomiędzy nim i pokrzywdzonym nie było żadnego konfliktu, ani zatargu. I znowu obrońca, jak przystało na pełnomocnika oskarżonego nie dokonał wnikliwej analizy zeznań A. R., M. H. i L. H. którym przecież oskarżony powiedział, że pokrzywdzony go ugryzł i „dostał dwa razy”. Reasumując stwierdzić należy, iż Sąd I instancji uwzględnił wszystkie okoliczności zarówno na korzyść także te, które faktycznie miały miejsce a wskazane zostały przez obrońcę w punkcie 1 apelacji. Jednakże Sąd ocenił te, a

także pozostałe okoliczności zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k. w sposób obiektywny, tj. odmiennie niż czyni to obrońca, który z racji interesów oskarżonego nie tylko uprawniony, ale zobowiązany jest do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ponadto w punktach 4 i 5 apelacji obrońca podnosił zarzuty uchybienia art. 170§1 pkt 5 k.p.k. i art. 193§ 1 i 2 k.p.k. Uchybienie pierwszego z artykułów procedury karnej miało polegać na nie przesłuchaniu żony oskarżonego. Fakt, że przebywała ona z oskarżonym w okresie 2 tygodni poprzedzającym zdarzenie w żadnym razie nie przesądzał o przydatności jej zeznań, skoro krytycznej nocy nie przebywała już w miejscu, w którym doszło do zabójstwa pokrzywdzonego. Co więcej także w uzasadnieniu obrońca nie wykazał aby faktycznie dowód z zeznań tego świadka chociażby mógł mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Także ten zarzut uznać należało za niezasadny. Nie doszło także do uchybienia art. 193 §1 i 2 k.p.k. Realizując obowiązek obrończy, skarżący usiłuje wykazać zasadność powołanie dowodu z opinii biegłego na okoliczności, które w procesie karnym dowodzone są za pomocą innych źródeł dowodowych. W pozostałym zakresie apelacja ta była zbieżna z pierwszą z omówionych powyżej apelacji. Za zbędne zatem uznać należy ponowne

<p>przyciążanie argumentacji, która już została przedstawiona w niniejszym uzasadnieniu. Reasumując zatem stwierdzić należy, iż żaden z przedstawionych w apelacjach zarzutów nie zasługiwał na uwzględnienie. Argumentacja obrońców nie była przekonującą i stanowiła jedynie kontynuację linii obrony oskarżonego.</p>		
Wnioski		
o zmianę bądź uchylenie do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec uznania zarzutów apelacyjnych za niezasadne- także wnioski uznać należało za niezasadne .		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nie wystąpiły.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy.	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec nie uwzględnienia apelacji obrońców.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
1.1.	Nie dotyczy # art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
Nie dotyczy	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
Nie dotyczy	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
Nie dotyczy		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Brak	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2. 2.	zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa

7. PODPIS

Katarzyna Wróblewska

Przemysław Radzik Dorota Radlińska

<u>1.3</u> <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego adw. S. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 21.10.2021 r., sygn. akt V K 205/20		
<u>1.3.1</u> <u>Kierunek i zakres</u> <u>zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	#w całości		
#w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		

	uchylenie	#	zmiana
--	-----------	---	--------

<u>1.3</u> <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	Obróńca oskarżonego adw. B. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 21.10.2021 r., sygn. akt V K 205/20		
<u>1.3.1</u> <u>Kierunek i zakres</u> <u>zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	#w całości		
#w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana